

Flickan i blått

Flickan i blått

Flickan i blått, jag såg henne idag igen genom ett fönster och hon var lika underbar som alltid.
Hennes rosiga kinder som färgats av den kalla brisen och hennes ögon, som fast den mörka färgen så utstrålar dom hopp och trygghet.

Men dom djupt röda läpparna är vad som ger henne en otrolig lyster.

Dag efter dag har jag plågats av vetskapen att jag aldrig kommer få henne, aldrig få ha henne nära mig och aldrig heller få röra vid henne.

Men jag vet att det är omöjligt för i hennes värld finns jag inte.

Hon är min högsta och enda önskan. Hon står där i sin blåa klänning, det är samma klänning hon hade på sig första gången jag såg henne och när jag blev förälskad.

Hon är så otroligt vacker att det ser ut som hon är en skapelse gjord av gud.

Det står en man bredvid henne och han har sin vänstra hand kring hennes midja medans den högra handen håller i en hatt som hör ihop med den gråa kostymen han har på sig.

Det är högsommar och dom står i en park, bredvid dom står en korg med frukt, en vinflaska, lite bröd och en filt.

Jag avundas inte mannen som står bredvid henne för han gör denna scen komplett, man ser att dom hör ihop.

Jag har närmat mig henne flera gånger men har alltid fegat ur i sista sekund.

Men jag känner mig lite fånig, för hon är ju trots allt bara en tavla.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Dennis Karlsson med Poeter.se id #214245 innehar upphovsrätten